

Feryat

– Mehmet Tevfik ELTAS · 27 Haziran 2025

Gecenin koynunda yankılandım bir ses gibi,
Taş duvarlara çarpıp, geri dönen bir feryat,
Latiflikten dilberler öldürürken beni,
Gerçeğimin aynasıydı; mum, dibine ışık verdi.

Hüzünler sokağında feryadına düşerken,
Yaklaştıkça sana doğru; yandım, yandım, yandım,
Vazgeçeyim derken, girdabına tutuldum,
Çarşaf deniz ortasında, içe dönen ben mi kaldım?

Aşk kabını seçerken, depreminde yıkıldım,
Mıknatıs gibi çekiyordun, taa merkezine beni,
Kaç beden öldürmüştüm güle şimdi nar kaldım,
İçine çektiğinde, mekânsız bir yerdeydim.

Zamansızlık çağlarken, ezel ebede daldı,
Bedelini ödeyen aşktan; geriye kan kaldı,
Dalındaydım, yerim dardı, gül dalına diken oldum,
Feryat diyen cana, feryat duyan, sahip kaldım.

Gözlerimde saklı binlerce gece vardı,
Yıldızlar konuşurken, kimliğimle aklım mattı
Sessizliğin kıyısında bekliyorken ben seni,
Bir yanım hep eksik, diğer yanım sen kaldı.

Aşıklar sofrasında gamla, hicran bir kaldı,
Yalnızlık iksirinden bize artık mey kaldı,
Bedelini ödeyene ölümünden can kaldı,
İkilikten uzak bir sevgili, vucut kaldı.